

EVA ZUPANČIČ

Narcis



Narcis

EVA ZUPANČIČ

Eva Zupančič
Narcis

Copyright © Eva Zupančič 2026

Všechna práva vyhrazena.

Grafická úprava obálky a sazba:
Michaela Kotlánová (Tisk Kvalitně s.r.o.)

Tisk:
Pragoline s.r.o.

První vydání

ISBN 978-80-11-07726-6

Poznámka autorky:

Postavy, události a místa v této knize jsou výsledkem autorčiny představivosti nebo jsou použity fiktivním způsobem. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či zemřelými nebo skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Poděkování

Ze srdce děkuji svým dvěma kamarádkám Šárce Albrechtové a Lence Vrátné za jejich neocenitelnou podporu a trpělivost. Jsem člověk, který při psaní knihy potřebuje neustále probírat každý krok, diskutovat nápady a sdílet pokroky – a ony dvě byly po celou dobu mými nejbližšími rádci, oporou i společníky na téhle cestě. Bez jejich otevřenosti, naslouchání a podnětných rozhovorů by tahle kniha nejspíš vůbec nevznikla.

Charakteristika muže narcise

Narcismus se může projevovat různě silně – od lehkých rysů osobnosti až po narcistickou poruchu osobnosti.

Obvyklé rysy:

Sebestřednost – má tendenci stavět sebe do středu pozornosti, často mluví hlavně o sobě.

Potřeba obdivu – touží po uznání, komplimentech, chce být vnímán jako výjimečný.

Nedostatek empatie – má problém vcítit se do pocitů a potřeb druhých.

Manipulace – může využívat druhé k dosažení vlastních cílů bez ohledu na jejich potřeby.

Povrchní šarm – umí působit okouzlejícím a sebevědomým dojmem, hlavně na začátku vztahů.

Citlivost na kritiku – i drobná připomínka ho může zranit, reaguje obranně nebo agresivně.

Nestálé vztahy – často má problém udržet hluboký, partnersky vyrovnaný vztah, protože dává přednost vlastnímu egu.

Dualita – navenek může působit velmi sebevědomě, uvnitř ale často skrývá křehké sebevědomí a pocit prázdnoty.

Emocionální manipulace – svádí svoje chyby na druhé, často s cílem vyvolat pocit viny u oběti, nebo zkreslit její vnímání reality.

Potřeba ovládat – partnerku chce mít jenom pro sebe, postupně ji izoluje od přátel a rodiny.

„Jak se dnes cítíte?“ zeptá se mě starší žena s dokonale upravenými šedými vlasy sedící naproti mně v křesle a podívá se mi zpříma do očí. Je to moje psychoterapeutka a tohle je naše druhé sezení. Vždycky jsem si návštěvu u psychoterapeuta představovala jako v americkém filmu: já ležím na pohovce, on či ona sedí v pohodlném ušáku a ptá se mě na nejskrytější traumata z dětství. Jaký jste měla vztah s matkou? Pil váš otec? Šikanovali vás ve škole? Tahle psychoterapeutka ale zatím nic z mého dětství nezkoumá. Zaměřuje se na přítomnost a hlavně budoucnost.

„Opravdu mizerně, strašně, úplně nejhůř. Někdy si myslím, že se to nedá už vydržet. Mám pocit, že jsem mimo tělo, jako bych necítila ruce a nohy, a přitom mi celé tělo i hlava mravenčí. A neustále mám v žaludku obrovský těžký balvan,“ začnu popisovat své pocity, které se pro mě v posledních týdnech staly denním chlebem. „Všichni si o mně myslí, že jsem zlá a hloupá, že jsem všechno zavinila já. Že jsem měla něco udělat, aby to nedošlo tak daleko.“ Teď už brečím, normálně nahlas, slzy mi tečou po tváři a kapou na bílou halenku. Psychoterapeutka mi podá celou krabici papírových kapesníků a já se hlučně vysmrkám. Maličko se mi uleví, pláč vždycky pomůže, i když já poslední dobou nedělám snad nic jiného než brečím a brečím.

„Víte, normálně se na psychoterapeutickém sezení bavíme o vašich pocitech, ale já si neodpustím vám důrazně doporučit, abyste ihned kontaktovala právníka a zjistila si, na co máte nárok. Rozhodně se nenechte nějak zastrašovat a bijte se za sebe i děti,” radí mi, ale já vím, že to teď prostě nedokážu. Jsem úplně vyčerpaná ze všech bojů, které poslední dobou vedu, přeju si jenom, aby to už skončilo, aby ta hrozná bolest přešla a já mohla zase normálně žít. Až se dám do kupy, určitě se za sebe zase postavím, budu silná a všechno zvládnou.

Teď je ale ještě brzy na další boj.

„Říkáte, že si ostatní myslí, že jste zlá a hloupá? Jak jste na to přišla? Jste teď ve velmi nepříjemné situaci, ale můžu vám říct, že vaše hodnota není nijak definovaná tím, co si o vás myslí druzí. Musíte se teď soustředit na sebe a děti. Máte za sebou velmi náročné situace a možná ještě náročnější před sebou. Postarejte se o základní věci: bydlení, finance, péči o sebe a děti. Na to se teď zaměřte a ostatní neřešte.”

Strašně moc bych chtěla ostatní věci neřešit. Nemyslet každý den na tu děsivou zradu od kamarádky a ponížení od něj. Chci myslet jenom na děti a sebe, ale nejde to. Cítím se jako ve zlém snu, pořád řvu a přemýšlím, kde jsem udělala chybu.

„Mám pro vás domácí úkol. Každý den zavoláte jednomu člověku: kamarádce, někomu z rodiny či známému. Zeptáte se jich, jak vás vidí a co si o vás myslí. Sepíšete to a na příštím sezení se na to spolu podíváme,” zakončí psychoterapeutka dnešní společnou hodinku.

Já ale ani nikam volat nemusím. Vím úplně přesně, co mi každý řekne. Jsem kráva, která všem zničila život.

— PŘED 10 LETY —

| PO BOUŘI VŽDY VYJDE SLUNCE

„Nechápu, co máš pořád s tím dítětem. Vždyť ti je proboha teprve šestadvacet. Máme ještě spoustu času si užívat, chodit na párty, jezdit na výlety a dovolené, než se definitivně uvážeme doma,“ vzteká se už po sté Tadeáš. Zase jsem nakousla téma rodiny a dostala stejnou odpověď. On o rodinu nestojí, chce si užívat, a ne měnit celý den plenky. Poslední měsíce se jenom hádáme. O všem. Kam večer půjdeme, kdo má víc práce, a je tedy víc unavený, kdo měl dnes nakoupit, čí kamarádi jsou horší. Od vztahu, který před čtyřmi lety začal jako pohádka, jsme se dostali k noční můře, kdy už ani jeden nevíme, proč spolu ještě zůstáváme. Já pořád věřím, že náš vztah má smysl, spoustu jsme toho spolu prožili. Chtěla bych vše napravit a zase mít krásný spokojený vztah a ideálně i rodinu. Nechci vše jednoduše vzdát. Jenomže mluvit o tom s Tadeášem je jako mávat býkovi červeným šátkem před očima.

„Víš, že pro mě je rodina důležitá. Chci děti, chci se usadit, chodit každý týden na párty už mě nějak extra nebaví. Dítětem přece život nekončí, na dovolené a výlety můžeme jezdit pořád. Akorát už budeme tři,“ vysvětluju svoje důvody, ale v podstatě vím, že je to zbytečné. „Chceš se mnou ještě vůbec být? Miluješ mě?“ vyhrknu a v tom okamžiku vím, že už není cesty zpátky. Náš čtyřletý vztah, ke kterému jsem se upínala, definitivně končí. „Asi už nechci. Jenom se hádáme a ty nemluvíš o ničem jiném než o rodině. Bude lepší, když půjdeme každý svou cestou,“

řekne a vyzývavě se na mě podívá. Když vidím ten jeho klid, s jakým to říká, jeho tvrdý pohled, nemám chuť s ním být už ani minutu. Během deseti minut si sbalím svých pár švestek (ano, byt je jeho, takže mi nezbyvá než vypadnout), a aniž bych se otočila, vyjdu s batohem a velkou taškou na ulici. Přestože mi v hlavě víří tisíc myšlenek a celé tělo se mi třese, odhodlaně zamířím k bytu své nejlepší kamarádky.

Helena mě naštěstí uvítá s otevřenou náručí. Kamarádka jak má být. Známe se od střední školy, jsme z jednoho města a spolu jsme odešly do Prahy začít nový život ve velkoměstě. Ona dál žila poměrně bohémským životem, zatímco já se usadila. Tadeáše ale nikdy ráda neměla, tak jsme se poslední čtyři roky nevidaly tak často, jak bychom měly. Ale na tom nesejde, teď, když ji potřebuju, je tady a nabídne mi volný pokoj ve svém bytě. Sotva začnu vybalovat, přemůžou mě emoce, sednu si na postel a začnu brečet.

„Kašli na něj, vždyť on je jenom pozér, s ním by tě nic dobrého nečekalo. Vždycky myslel jenom sám na sebe, s někým takovým nechceš mít rodinu. Seš krásná holka, najdeš si mnohem lepšího chlapa. Takového, co o tebe bude stát a bude tě podporovat ve všem, co děláš. Ne pozéra a egoistu, co tě jenom srážel,” říká Helena, zatímco mě objímá kolem ramen. Víím, že Tadeáš byl egoista a absolutně nevhodný pro rodinu, ale bojím se, že si už nikdy nikoho nenajdu a zůstanu sama celý život. Nechci být ve čtyřiceti sama, bez dětí, jenom s kočkami. Ta představa mě úplně

děsí. „Víš co, vybal si, osprchuj se, hezky obleč a vyrazíme do centra pařit. Je pátek, zajdeme na nějakou diskotéku a uvidíš, že chlapů je víc než dost,” navrhně Helena. Ona řeší všechny problémy zábavou. Někam jít, opít se, tančit do padnutí, to je její styl. Mně se nikam nechce, nejraději bych se schoulila na posteli do klubíčka a brečela, dokud neusnu. Ale kamarádka mi nedá pokoj, dokud se neobleču, nenalícím a nevyrazíme do nočních ulic Prahy.

Od tohoto okamžiku se můj život na rok promění v jízdu na horské dráze. Víkendy jsou plné divokých jízd po barech, kdy chodíme domů nad ránem pořádně opilé a vyspáváme kocovinu do oběda. Na večírcích potkávám plno mužů, kteří o mě mají zájem, mě ale žádný nezaujme. Jsem z toho čím dál zoufalejší, moc bych někoho chtěla mít, někoho, s kým už zůstanu, budu mít rodinu a budu šťastná. I kvůli tomu se nořím do stále větší deprese a pocít, že se mi nic nedaří, mě celou prostupuje. Připadám si unavená, nešťastná, působím ztrhaně a před usnutím mě pronásledují myšlenky, jestli jsem neměla raději zůstat s Tadeášem, lepší pozér než být sama. Jsem pořád vzteklá a protivná na všechny kolem. Přátele to už přestává bavit a cítím, že se mi začínají vyhýbat, nikoho už moje deprese a nespokojenost nezajímají.

I v práci mám samé problémy. Kolegyně, o které jsem si myslela, že je moje kamarádka, mě za zády pomlouvá a hází mi klacky pod nohy. Vztahy se šéfovou, se kterou jsem vždycky výborně vycházela a práce s ní mě bavila, se začaly zhoršovat a je na mě čím dál nepříjemnější. Nejraději bych z práce

odešla a našla si něco jiného, kde nikdo neví, že se na mě po čtyřech letech vykašlal přítel a já se teď utápím v depresích, protože nemůžu najít jiného. Ale potřebuju peníze a nejsem schopná jít na pohovor, vlastně nejsem schopná ničeho, mám problém se ráno vůbec vykopat z postele. Helena mě neustále povzbuzuje, ale už i ona mi leze na nervy. Doporučuje mi psychologa, ale na to já jí kašlu, nepotřebuju psychologa, potřebuju nového přítele.

Jediné, co bych chtěla, je zavrtat se do peřiny a už tak navždycky zůstat.

„Tys mě vymazala z přátel na Facebooku?“ zeptá se mě kámoška jednoho dne.

„Ano, vymazala jsem všechny, kdo mají Tadeáše v přátelích. Chci ho definitivně vymazat ze svého života, nechci ho nikdy a nikde vidět, ani jeho komentáře na sociálních sítích,“ vysvětluju své důvody.

„To snad nemusíš zrušit všechna svoje přátelství, ne?“ nechápe moje důvody Helena.

„Musím. Pokud ho chceš mít v přátelích, nebudeš tam mít mě. A už se o tom nechci bavit,“ uzavřu naši diskuzi. Nechci se už o něm bavit, nechci nikomu vysvětlovat, jak se cítím a co dělám.

Víc jak rok se potácím mezi depresemi a divokými večírky, až na jednom z nich potkám jeho. I po tolika letech si přesně vzpomínám, jak se poprvé naše pohledy setkaly.

Jsou už téměř dvě hodiny ráno, jsem úplně namol a snažím se sejít v jednom známém smíchovském

baru ze schodů. Jak v té chvíli vypadaly moje vlasy a make-up, si už raději nechci ani vzpomínat, ale vím, že jsem na sobě měla hodně sexy oblečení. Jdu ze schodů v krátké obepnuté sukni, botách na podpatcích a třpytivém tílku s výstřihem, v jedné ruce držím kabelku a druhou se snažím přidržovat zábradlí, protože už na tom nejsem s rovnováhou nejlépe. V jednom okamžiku na sobě ucítím něčí pohled, zvednu hlavu a vidím jeho. Stojí dole pod schody, vysoký, štíhlý, stojí rovně jako voják, z dálky z něj číší sebevědomí.

Naše pohledy se setkají a mně celým tělem projede vlna vzrušení. Cítím, jak to mezi námi na dálku jiskří. Usměju se, on úsměv opětuje a vykročí směrem ke mně.

„Ahoj, vidím, že máš trochu problém sejít ty schody, jsou trochu příkré, vid’?“ říká a podává mi ruku, abych se o ni mohla opřít při scházení schodů.

„Díky,“ vykouzlím svůj nejkrásnější úsměv.
„Já jsem Martina.“
„Petr.“

Byla jsem opravdu hodně opilá a ani nevím, jak jsme skončili u něj v bytě. Ale jedno vím jistě: udělal na mě dojem. Strávila jsem u něj celý víkend a cítila se jak skutečná princezna. Leželi jsme na posteli, povídali si, on vařil, chystal snídaně, maximálně mě rozmazloval. Tohle jsem neznala a užívala jsem si to na maximum. Konečně jsem zase měla pocit, že na mě někomu záleží a snaží se dělat všechno pro to, aby mi bylo dobře. Imponovalo mi, že měl napečenou bublaninu a čistě převlečené postele. Celý víkend

jsme se jenom tulili, vůbec se nepokusil o sex. Byla jsem nadšená, to je ten pravý chlap. Netlačí na mě, ví, že vztah se buduje pomalu a není kam spěchat.

Nemohla jsem se mýlit víc.

| NEVIDÍM, NESLYŠÍM

V neděli večer se rozloučíme a já vyrazím domů. Jsem sotva pět minut pryč a už mi dorazí zpráva:

Moc jsem si tě užil. Nemůžu se dočkat, až tě zase uvidím.

Taky jsem si tě užila a těším se na naše další setkání.

Co procházka po Praze ve středu odpoledne?

Mohla bych nejdřív v 5.

Platí, v 5 tě vyzvednu u tebe doma. Pošleš mi adresu?

Jasně, Dačická 18. Je to čtvrté patro. Zavolej mi, jak dorazíš, nemám na zvonku jméno.

Dobře, zavolám. Už aby byla středa!

Ty tři dny budou k nevydržení!

To teda budou.

Je skvělý. Půjdeme na procházku. Imponuje mi, jak na to jde pomalu, chce, abychom se poznali, sblížili se a až pak pokročili dál. Když ale nastoupím do tramvaje a pozoruju lidi kolem sebe, dostaví se pochyby. Líbí se mi vůbec? Vzhledově není úplně můj typ, není nijak zvlášť hezký. Ale ten hlas, ten je neuvěřitelně sexy. Mohla bych ho poslouchat do nekonečna. A je tak silný, v jeho objetí se cítím

bezpečně. Nechám tomu volný průběh, uvidím, jestli si mě dokáže získat i přesto, že fyzicky pro mě není až tolik atraktivní jako Tadeáš.

Jakmile dorazím domů, nalijeme si s Helenou sklenku vína, ona z kuchyňské skřínky vytáhne napůl snědený sáček chipsů, se vším se usadíme na pohovku v obýváku a já začnu nadšeně vyprávět o Petrovi. Jak je pozorný, milý, netlačí na mě. Helena vše poslouchá, občas se na něco zeptá a raduje se se mnou. Snad je to pitomé období konečně za námi! „Těším se, až ho poznám. Vypadá moc sympaticky, úplně jiný typ než ten blbec Tadeáš, co se zajímal jenom sám o sebe.“ I já se těším, až Heleně Petra představím. Určitě si budou rozumět.

Konečně je středa a já celá natěšená čekám, až otevřu dveře a za nimi bude stát on. Skoro hodinu s Helenou vybíráme, co si obleču, abych byla krásná a zároveň mohla strávit celý večer procházkou po pražských kostkách. Venku je poměrně teplo, vyhraju tedy černé minišaty s napůl odhalenými zády a lehké sandály na klínku. V tom bych měla bez problémů vydržet pár kilometrů chůze. Mám husté tmavé vlasy po ramena, svážu si je tedy do ležerního uzlu, čímž odhalím záda, a lehce, téměř nenápadně se nalíčím. Jsem trochu nervózní a posledních deset minut už popocházím po bytě a čekám na zvonek. Spolubydlící se mi za zády pochichtává, ale já vím, že je stejně nadšená jako já. Obě si nepřejeme nic jiného, než aby to strašné období plné vzteku a smutku už skončilo a pozér Tadeáš definitivně skončil v propadlišti dějin.

Když zazvoní telefon, obě sebou trhne a já ho okamžitě zvednu se slovy „Otvírám ti“. Bzučákem otevřu vchodové dveře a ta minuta, než Petr vyběhne čtyři patra, se zdá nekonečná. Když se ozve zatukání, jenom se ohlédnu, usměju se a už otvírám dveře, za kterými stojí Petr, oblečený v bílém tričku s nápisem Hugo Boss, a vesele se na mě usmívá. Slyším, jak se blíží Helena, rychle tedy vyjdu ven a zabouchnu za sebou dveře. Na seznámení je ještě čas, teď si ho chci užít já.

Chodíme ruku v ruce úzkými uličkami staré Prahy, které mi teď připadají neuvěřitelně romantické. Míjíme obchůdky plné lákadel pro turisty, příjemné zahrádky restaurací a vyhýbáme se davům zahraničních návštěvníků spěchajících k orloji či na Karlův most. Po očku si ho prohlížím a líbí se mi čím dál víc. Je tak o patnáct centimetrů vyšší než já, chodí vzpřímeně a působí na první pohled velmi sebevědomě. Tvář není nijak výrazná ani extra přitažlivá, ale každý by o něm asi řekl, že má charisma. Vyzařuje z něj silná vůle, sebevědomí, vyrovnanost a klid. Člověk, který okamžitě zaujme a přitáhne pozornost. Koupí mi příšerně předražený trdelník naplněný zmrzlinou a pak ho spolu jíme a smějeme se tomu, jak nám ho skoro půlka spadne na zem. Už si ani nevzpomínám, kdy jsem si naposledy připadala tak šťastná.

Když jdeme širokou ulicí Na Příkopech, otočím se s úsměvem na Petra a vidím, že on se nedívá zamilovaně na mě, ale upírá pohled na ženy procházející kolem nás. Pořád svírám jeho ruku, ale po očku ho pozoruju a teď už jasně vidím, že

se otáčí za každou hezčí ženou či dívkou. Když se otočí asi po šesté, nevydržím to a zeptám se: „Proč koukáš na holky, co jdou kolem, když jsi tady se mnou?“

„Promiň, já nekoukám na holky, koukám na lidi kolem sebe. Je to pro mě něco nového, já vůbec nejsem zvyklý chodit pěšky. Mám auto a už jezdím všude jenom autem,“ vysvětlí mi s takovou samozřejmostí, že si připadám jako nějaká žárlivá blbka, co sleduje, kam se její přítel kouká a za vším hned něco vidí. Až podstatně později zjistím, že Petr dokáže jednoduše obhájit jakékoliv své chování a já ze všeho vyjdu jako hlupačka, co ho bezdůvodně podezírá ze špatných úmyslů.

Další dva měsíce se pomalu poznáváme. Jsme pořád spolu, nechodíme vůbec mezi lidi, jenom se tulíme na gauči, povídáme si, vaříme si dobroty a já si připadám jako ve snu. Někoho tak ohleduplného, pečujícího a empatického jsem si nepředstavovala ani v těch nejodvážnějších snech. Dokonce jsme spolu ještě ani nespali, dáváme si načas, abychom si to pořádně užili. Vůbec mi nevadí, že mě nepředstavil jedinému svému příteli a ani se zatím nechtěl seznámit s Helenou. Je nám spolu samým dobře a přece nikam nespěcháme.

Když mě po dvou měsících pozve na víkend na hory, těším se jako malé dítě. Jenom my dva, příroda, hory, nekonečná romantika. Ubytovali jsme se v jedné z horských chat a po obědě vyrazili na túru. Chodili jsme po kamenitých stezkách, občas se zastavili na otevřené vyhlídce a v objetí si užívali parádní výhledy na okolní vrcholky

hor. Celou dobu mi nesl batoh, podával mi ruku, kdykoliv bylo potřeba něco překročit nebo vylézt nahoru a já jsem už věděla, že jsem beznadějně zamilovaná. Večer jsme se poprvé milovali a byl to ten nejkrásnější sex, co jsem zažila. Plný souznění a těch nejlepších pocitů. Když usnul a já ještě bděla v jeho náruči, slíbila jsem sama sobě, že za náš vztah budu bojovat. Tohle je chlap, kterého chci, se kterým chci mít rodinu a žít až do smrti.

Tenhle slib jsem se snažila tak usilovně dodržet, až mě nakonec připravil o všechno: o důstojnost, víru v dobro i klidný spánek.

Po návratu z hor jsem chtěla za každou cenu Petra seznámit s Helenou. Těšila jsem se, jak ji také oslní a možná mi ho bude i maličko závidět. Naplánovaly jsme společnou večeři ve čtyřech: Petr, já, Helena a její přítel v jedné blízké restauraci.

„To je Helena, její přítel Pavel a tohle je Petr,” představím je všechny. Vidím, jak si Pavel s Helenou Petra prohlíží. Jeho tričko s velkým nápisem Calvin Klein je asi moc neoslnilo. Konverzace hned od začátku trochu vážne a když Pavel navrhne, abychom si dali šampaňské, všechno se zvrtně.

„Bohemku? Tu já vůbec nepiju. Když si mám dát šampaňské, tak jediné pravé, ne nějaké české napodobeniny,” řekne Petr a já jenom sleduju, jak si Helena se svým přítelem vymění pohledy. Moc se mi nelíbí, jaký směr naše konverzace nabírá, ale už nemám šanci ji nijak zastavit.

„Dobře, dáme si jenom nějakou limonádu, chtěl jsem oslavit naše seznámení, ale právě šampaňské tady asi nemají. Stejně řídím, tak bych si dal jenom trochu,” navrhně smířlivě Pavel. Ale Petr už se dostal do ráže a já s hrůzou poslouchám jejich rozhovor.

„A co máš za auto?” zeptá se Petr.

„Ford Fusion,” klidně odpoví Pavel.

„Ford? Proč si nekoupíš pořádné auto? Ford je hrozný šrot. Já mám BMW, to je jiná jízda. Má šestiválec, to je paráda,” chlubí se Petr, aniž by aspoň trochu chápal, že na tyhle dva svým šestiválcem dojem neudělá. Nakonec konverzace zadrhne úplně a po půl hodině hovoru o počasí a mizerné pražské dopravě se s trapným pocitem zvedneme a rozloučíme.

„Šestiválec? To jako vážně?” houkne na mě Helena, sotva zavře dveře do bytu. Byla ještě chvilku u Pavla, ale na noc přišla domů, musíme zítra obě do práce. „Pavel mi řekl, že by byl rád, kdyby tohohle člověka nemusel už nikdy v životě vidět. A já mu na to odpověděla, že to bych chtěla i já, ale bohužel je to přítel mé nejlepší kamarádky. Panebože Marti! Ty víš, jak tě mám ráda a nechci, aby ses zase spálila. Ten chlap je jenom další pozér! Já, já, já, jenom já. Horší než Tadeáš. Mnohem horší, věř mi,” říká Helena.

Ale já nevěřím. Nechci věřit. Ke mně je vždycky milý a pozorný. Prostě si jenom nepadli do oka.

MEZI SLEPÝMI JE JEDNOOKÝ KRÁLEM

Zase trávíme veškerý volný čas spolu a sami. Krůček za krůčkem se poznáváme a náš vztah se prohlubuje. Cítím se s ním bezpečně, najednou jsou všechny problémy, které jsem měla, pryč. Smutek z rozchodu s Tadeášem zmizel jako mávnutím kouzelného proutku a strach z budoucnosti a samoty se mi dnes zdá neskutečný. V práci mě už nic netrápí, na všechny se usmívám a všichni se usmívají na mě. Nálady šéfové jsou mi ukradené a její nespokojené poznámky mi jdou jedním uchem dovnitř a druhým ven. Závistivá kolegyně se může klidně zbláznit, její naschvály jdou úplně mimo mě. Navíc si myslím, že mi závidí, ona žádný pořádný vztah nemá, s tím svým přítelem se pořád rozchází a schází. Radost mi kazí jenom Helena a její přítel, kteří se Petrovi vyhýbají a odmítají s ním kamkoliv jít. Doufám, že se časem uklidní, pochopí, že to bylo jenom malé nedorozumění a budeme moct všichni spolu vyrazit do kina nebo někam na výlet.

Když jeden středeční večer ležíme u něj v bytě na pohovce, on na zádech, já přitulená k němu s hlavou na jeho rameni a díváme se na druhý díl amerického historického seriálu, dá mi pusku do vlasů a polohlasem řekne:

„Co kdybychom příští víkend zajeli na Moravu k našim?“

„Myslíš jako na návštěvu k tvým rodičům? Ty mě chceš už představit své rodině?“ ptám se nevěřicně.

„Jistě, chtěl bych, aby tě poznali a ty jsi poznala je. A představím tě i svým kamarádům, klukům, co znám od dětství. Budou se ti líbit,“ láká mě Petr. Přemlouvát mě ale nemusí, hrozně chci poznat jeho rodinu a kamarády. Jsme spolu tři měsíce a já neznám ani jednoho jeho kamaráda. Věřím, že seznámením se s rodinou a přáteli se náš vztah zase posune o krůček dál. O pozitivní krůček dál.

Petr je z Moravy, z maličké vesničky kousek od Vsetína. Obec má stěží sto obyvatel, tak se tam všichni znají a já se těším, až mi je představí, svoje kamarády, rodinu, sousedy, známé. Vyrazíme už v pátek po obědě, abychom se nepřípletli do kolony Moraváků pracujících v Praze a mířících na víkend domů nebo na návštěvu příbuzných. Po cestě mi Petr vypráví o své rodině, abych o každém něco věděla, než je poznám.

„Můj táta od nás odešel, když mi bylo pět a nikdy o mě vlastně pořádně nestál. Znovu se oženil a narodil se mu další syn. Na mě od té doby kašle, pořád jenom David, David, David, nic jiného ho nezajímá. Jsem na toho jeho Davida úplně alergický,“ říká a já se trochu zarazím u tónu, kterým mluví o svém nevlastním bratrovi. Jako by z něj opravdu zněla nenávisť.

„A tvého tátu půjdeme také navštívit?“ pro jistotu se ptám.

„Samozřejmě, chci, aby viděl, jaké mám auto, oblečení, že jsem úspěšný. A teď mám i krásnou přítelkyni. Ať vidí, že jsem mnohem lepší než

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Narcis***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.